

Atsi porganditalu

Elas kord üks poiss Ats, kes oli saanud endale vanaisa talu päranduseks. Ats oli elanud terve oma elu linnas ja maaelust ei teadnud ta midagi. Ats oli küll käinud maal vanaema ja vanaisa juures, kui ta veel väike poiss oli. Siis jooksid seal ringi lehmad ja sead ning poes käidi hobusega, aga nüüd ei mäletanud selliseid loomi keegi. Küla oli juba nägu väike linn. Kõik kes külas elasid tahtsid teha äri ja kiirelt rikkaks saada. Kõik külaelanikud kasvasid põllul küll midagi, aga kõik oli see puhas keemia. Suures kasvatamise tuhinas ei hoolinud keegi keskkonnast ja tulevikust. Külas keegi ei märganud, et mitu kevadet pole saabunud sinna ühtegi kuldnokka ega pääsukest. Põllul ei jooksnud jäneseid ega metskitsi ja rebased olid ka ära kolinud. Inimesed olid rõõmsad, et nende keemiapõllul ei elanud ühtegi putukat.

Kokkuhoid mürgi pealt, puhas kasu, arvas külavanem.

Ühel päeval otsustas Külavanem korraldada külas laata, mille teemaks oli porgandipäev. Kes kasvatab kõige suurema porgandi saab auhinnaks porgandimahlamasina. Atsile meeldis see idee väga, sest siis oli ka temal mingi mõte, mida vanaisa talus kasvatama hakata.

Ats ei teadnud porgandi kasvatamisest midagi, aga ta mäletas, et vanaema peenrad olid ilusad ja suminat täis suvepäevad olid mõnusad.

Ats kündis kevadel põllu ja külvas seemned mulda. Kastis oma porgandipojukesi hoolega ja võitles umbrohuga. Kuna vanaema ja vanaisa polnud ammu oma maa peal midagi kasvatanud oli see maa väga rammus ja hea mullaga. Atsi vanaisa ei tahtnud keemiast kuulda midagi ja sellepärast ta seda ei kasutanud.

Atsi porgandid kasvasid suured ja paksud. Ta oli rõõmus oma kasvava saagi üle ja unistas juba porgandimahlamasinast.

Ühel ilusal hommikul, kui Ats läks oma porgandeid tervitama, oli tema üllatuseks põld tühi. Põllul olid ainult mingid jäljed, mis suundusid metsa. Ats ei mõelnud hetkegi vaid seadis sammud mööda jäljerada metsa poole, ikka sügavamale ja sügavamale. Astus Ats mööda rada ja mida sügavamale metsa ta jõudis seda valjemalt kostus ta kõrvu linnulaul. Midagi nii ilusat ei olnud ta ammu juba kuulnud, sest külas ega linnas ei laulnud ju linnud enam aastaid. Lõpuks jõudis ta väikesele lagendikule, mille kohal lendlesid liblikad ja mesilased ning olid ka tema kadunud porgandid, mis ilusasti hunnikusse laotud. Ats rõõmustas leiust ja hakkas porgandite juurde jooksuma, aga enne kui ta oli saanud teha mõned sammud, hüppasid välja kurjade nägudega jäneseid ja hüüdsid: „Stopp, Sa inimeseloom, Kuhu sa nüüd tormad? Hoia eemale meie saagist!“

Ats jäi seisma kui soolasammas ja pobises: „Kuidas teie saagist? Need on ju minu porgandid.“ Kõige suurem ja eriti tige jänes vastas: „Nüüd kuuluvad need meile, sest need asuvad metsas. Teie inimesed tehke seal külas mida tahate, aga kõik mis vähegi puhtaloodusemaiku on kuulub meile.“

Ats oli ennast veidi kogunud ja vastas; „Ma kasvatasin need porgandid, et osaleda võistlusel ja võita porgandimahlamasin.“

„Ha-ha-haa. „, naersid jänesed kooris ja tige jänes kõõksus kõht kõveras: „, Ei tea mida sa selle võõra maitsega peale hakkad, kui te inimesekesed üldse veel mingit lõhna või maitset tunnete. Kogu teie maailm on ju ainult keemia, päris loodus teid ju ei köida.“

Jänesed haarasid porgandid kaenlasse ja kalpsasid metsa. Nüüd mõistis Ats, et kuigi ta oli enda armsad porgandid leidnud, oli ta need ikkagi jänestele kaotanud. Ta istus maha ja hakkas suurest kurvastusest nutma.

Korraga kuulis Ats end kõnetamast: „, Miks sa nutad inimene?“. Ats tõstis pilgu ja nägi enda ees suurt pruuni karu seismas. Ta oli nii õnnetu, et hirmu karu ees ei tulnud pähegi, vaid hakkas kohe jutustama oma kurba lugu kaotatud porganditest. Karu kuulas loo ära ja lõpuks vastas: „, Ma saan sind aidata väike inimene, aga sina pead mulle ka midagi lubama. Kui sina saad tagasi oma porgandid, siis inimesed peavad loobuma keemiast.“ Ats oli kõigega nõus, kui saaks vaid porgandid tagasi ja võita mahlamasina. Karu õpetas Atsi, et mine keskööl oma põllule ja hüüa:

„Puhu, puhu tuulekene!

Kasva, kasva lillekene!

Lenda , lenda liblikakene!

Tee maapind keemiast puhtaks!“

Ats läks koju ja ootas keskööd. Keskööl läks ta põllule ja laulis karu õpetatud laulu. Ootas veidi, et mis siis toimuma hakkab ja kas jänesed toovad kohe porgandid tagasi, aga ei juhtunud midagi. Järgmisel päeval äratas teda aknast kostev linnulaul. Külainimesed jooksid mööda küla ja ajasid liblikaid taga. Külavanem kõndis mööda aasa ja nuusutas lilli keset mesilaste suminat nagu naerul. Kõik olid selles laulust ja suminast võlutud.

Järgmisel päeval aga olid linnud, liblikad, mesilased ja imeline lõhn kadunud. Kõik olid väga kurvad. Nüüd sai Ats aru, mida karu oli õpetanud. Ta läks Külavanema juurde ja ütles: „,Me saame puhta looduse tagasi ainult siis, kui loobume keemia kasutamisest põllul.“

„,Olen nõus.“ vastas Külavanem. Kui ta oli seda öelnud tulid metsast jänesed porgandid

kaenlas ja ladusid need Atsi ette kuhja. Ats oli rõõmus, sest juba järgmine päev oli ju laat.

Ats võitis oma hea maitsete porganditega oma mahlamasina. Hakkas tootma mahemahla ja kogu küla ei kasutanud põllul enam keemiat. Terve küla oli mahetootjad.

Aade Vainjärv

Väike-Maarja Gümnaasium 4.b

Juhendajad:

lapsevanem Ivi Vainjärv ja õp. Helve Noorlind